

ΟΜΙΛΙΑ
τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου Κυρίλλου ἐκφωνηθεῖσα κατὰ τὴν Θείαν
Λειτουργίαν τῆς Μνήμης τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου ἐν τῇ
Ἱερᾷ Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ Κυρίας τῶν Ἀγγέλων
Γουβερνέτου.
(7-10-2026)

Θεοφιλέστατε ἅγιε Εὐμενείας, Καθηγούμενε τῆς ἱερᾶς Μονῆς κ.
Εἰρηναῖε,

Θεοφιλέστατε ἅγιε Ταμισοῦ κ. Πανάρετε,
Ὅσιώτατοι Πατέρες καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί.

«Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε» στήν παλαίφατη καὶ ἱστορική τούτη Πατριαρχική καὶ Σταυροπηγιακή Μονή τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων, «Τοῦ Γουβερνέτου», γιά νά πανηγυρίσουμε τήν πανίερη μνήμη τοῦ πάτρωνά της καὶ προστάτη καὶ φύλακα Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου. Ἄν καί ἡ Ἱερά Μονή τιμᾷ καί γεραίρει ἰδιαίτερα καί ξεχωριστά τόν Ὅσιο Ἰωάννη, εὐλογα, ἐφόσον ὁ τόπος τῆς ἀσκήσεως καὶ τελειώσεώς του σημειώνει τόν τόπο τῆς ἀπαρχῆς τῆς πολυετοῦς ζωῆς της, καί ἐπίσης διότι, ἐδῶ στά ὑψώματα τοῦ Ἀκρωτηρίου ἡ μνήμη του δέν ἀποτελεῖ ἱστορία τοῦ παρελθόντος ἀλλά ἐκφράζει ζωντανή παρουσία, τό Ἀγιολόγιο τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μνημονεύει μαζί του ὁλόκληρης τῆς χορείας τῶν Ὁσίων συνασκητῶν του, τῶν «σὺν αὐτῷ» ἐνενήκοντα καὶ ὀκτῶ θεοφόρων Ὁσίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι ἔχοντες αὐτόν ὡς πρόκριτο καὶ προϊστάμενο καὶ καθηγέτη ἔφτασαν στήν εὐλογημένη γῇ τῆς Κρήτης, ἀήττητοι ἀγωνιστές στό στάδιο τῆς ἐρημικῆς ζωῆς, ἀναζητοῦντες ὄχι τή δόξα καί τίς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, ἀλλά τήν ἡσυχία καί τήν κοινωνία μέ τόν Θεό καί ἀπεργαζόμενοι μέ τήν ἀσκητική ὑπομονή καί καρτερία τους τά δύσβατα ὄρη, τίς πέτρες, τά σπήλαια καί τίς ἐρημίες δρόμους πρὸς τόν οὐρανό.

Ἡ συναξαριακή παράδοση τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζει τήν συγκλονιστική καί παράδοξη, κατὰ τό ἀνθρώπινο, πορεία τῶν Ὁσίων τούτων Ἀσκητῶν, οἱ ὅποιοι ἔχοντας ἐγκαταλείψει τά ἐγκόσμια, τά ἐπίκαιρα καί φθαρτά, ὑπήκοοι στόν λόγο τοῦ Κυρίου, «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι», περιπλανήθηκαν στήν ἀναζήτηση τόπου κατάλληλου καὶ ἀνεπηρέαστου ἀπὸ ἐξωτερικὲς δυσμενεῖς, γιά τό πολίτευμά τους, συνθῆκες, ὥστε νά συνεχίσουν τήν ἀσκητική βιοτή καί πολιτεία τους. Θαυμαστή ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου πρὸς τήν Κρήτη διαδρομή τους, γιατί δέν ἀπετέλεσε, πνευματικά θεωρουμένη, μιὰ κοινὴ τυχαῖα πορεία, ἀλλά πορεία πρὸς τήν ἐνότητα. Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης, μαζί μέ τριάντα ἕξ Πατέρες ἐγκαταλείπουν τόν τόπο τῆς ἀσκήσεώς τους στήν Αἴγυπτο καί ταξιδεύουν πρὸς τήν Κύπρο. Ἐκεῖ θά

συναντήσουν άλλους τριάντα έννέα, οί όποιοι, έχοντας τό αυτό φρόνημα, έσπευσαν νά ένωθούν μαζί τους. Από τήν Κύπρο ταξιδεύουν πρός τήν Αττάλεια τής Μικράς Ασίας, όπου φτάνοντας θά προστεθούν στή χορεία τους άλλοι είκοσι τέσσαρες. Τότε συμπληρώθηκε ό αριθμός τών ένενήκοντα έννέα. Συγκροτούν πλέον μία αδελφότητα, έναν χορό θεοφόρων Μοναστῶν, ένωμένων στό όνομα του Κυρίου Ίησου, ό όποιος, κατά τήν υπόσχεσή Του «Οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν», διά τής μυστικῆς παρουσίας του γίνεται ό έκατοστός τής χορείας τους. Ό πόθος τών ένενήκοντα έννέα εἶναι ένας· ή άναζήτηση τής ήσυχίας σέ τόπο πού ή Θεία Πρόνοια θα τούς ύποδείκνυε ως κατάλληλο.

Έσυμφώνησαν, λοιπόν, οί Όσιοι Ασκητές. Καί άποδείχθηκε και στήν περίπτωσή τους άληθινός ό λόγος του Έκατοστοῦ. Του Κυρίου Ίησου, ό όποιος ύποσχέθηκε στους Μαθητές Του: «Πάλιν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐάν δύο συμφωνήσωσιν ἐξ ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παντός πράγματος οὗ ἐάν αἰτησῶνται, γενήσεται αὐτοῖς παρὰ τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Η συμφωνία άποβαίνει θαλασσοπορεία. Η θάλασσα έγινε για τούς νοσταλγούς του οὐρανού ό δρόμος τής Θείας Πρόνοιας. Από τήν Αἴγυπτο στήν Κύπρο καί άπό τήν Κύπρο στήν Αττάλεια. Ακολουθως άπό τήν Αττάλεια, εξαιτίας τής θαλασσοταραχῆς στή Γαῦδο, καί άπό εκεί στήν Κρήτη. Άλλοι, λοιπόν, άπό τήν Αἴγυπτο, άλλοι άπό τήν Κύπρο, άλλοι άπό τή Μικρά Ασία· διαφορετικοί τόποι, διαφορετικές καταβολές, αλλά μία πίστη, μία άγάπη, μία πορεία, ένας Χριστός. Τοῦτο δέ τό συγκλονιστικό τής πορείας καί θαλασσοπορείας τους: Δέν τούς ένώνει ό τόπος, αλλά ό Χριστός· δέν τούς άδελφοποιεῖ ή καταγωγή, αλλά ή κοινή πίστη καί τό αυτό φρόνημα τής εφέσεως πρός τήν άπόκτηση τών άγαθῶν τής κατά χάριν θεώσεως. Καί ή Κρήτη τούς ύποδέχθηκε. Η γῆ της θά άποτελέσει πλέον τήν άσκητική τους παλαίστρα, τά σπήλαιά της θά γίνουν τά κελλιά τους, οί βράχοι της τά προσκεφάλαια τους. Στίς έρημιές της άπογυμνώνονται άπό τά καθέλκοντα στό χῶμα περιττά για νά άποκτήσουν τά οὐσιῶδη καί άληθινά, για νά άναπτύξουν τά πνευματικά φτερά τους πρός τήν άνύψωση πρός τά οὐράνια. Ξεχωρίζει ό Ίωάννης ανάμεσά τους καί καθίσταται ό ιδιαίτερος μάρτυρας τής άσκητικῆς πολιτείας τους στήν Κρήτη.

Θαυμάζουμε τά θαυμάσια τής άγγελολτρόπου άσκητικῆς ζωῆς τους αλλά έξιστάμεθα άναθεωροῦντες τήν έκβασή της. Τό τέλος τής έπιγείου πορείας τους, ή μακαρία κοίμησή τους σφραγίζει τήν ένότητα τής θεολέκτου συνοδείας τους. Κατά τήν παράδοση, όλοι κοιμήθηκαν τήν ἴδια ὥρα, όταν ό εξέχων τής συνοδείας Όσιος Ίωάννης παραδίδει, τοξευθείς, τό πνεῦμα στό άνήλιο καί ύγρῶδες σπήλαιο του Ακρωτηρίου. Έργο καί τοῦτο τής Θείας Πρόνοιας για νά φανερώσει ότι οί Όσιοι Ασκητές, οί όποιο έζησαν σάν νά είχαν μία καρδιά καί μία ψυχή δέν χωρίστηκαν οὔτε πρός

στιγμήν κατά τήν ἐπίγεια ἀναστροφή τους. Διότι, ἂν καί γεννήθηκαν σέ διαφορετικούς τόπους, ἂν καί ἔζησαν τήν ἄσκησιν μέ διαφορετικά χαρίσματα, ἡ ζωή τους εἶχε ὡς κέντρο τόν Ἑκατοστό τῆς χορείας τους, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ κοινή αὐτή μετάστασή τους πρὸς τήν πόλιν τῶν Πρωτοτόκων, τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ζωγραφίζει μιᾶ ὠραία εἰκόνα ἐσχατολογικῆς ἐνότητας, διότι ὁ προορισμός τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἡ ἀπομόνωση, ἡ διάλυση καί ὁ ἀφανισμός, ἀλλά ἡ κοινωνία μέ τόν Θεό καί ἡ κοινωνία τῶν προσώπων ἐν Χριστῷ. Ἐκεῖνοι συμπορεύτηκαν, συμπροσευχήθηκαν, συναγωνίστηκαν, συνέζησαν τήν ἀληθινὴν ἐν Χριστῷ κοινωνία καί συναναχώρησαν πρὸς τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Τοιοῦτοτρόπως τό μακάριο ἐπίγειο τέλος τους δέν σημειώνει τήν διάλυση καί τό τέλος τῆς ἱερᾶς ἀδελφότητάς τους ἀλλά τήν διάβασή τους, τό προσωπικό ἐνός ἐκάστου ἀλλά καί ὅλων μαζί Πάσχα· τήν ἐξοδὸν τους ἀπὸ τήν ἐπίγεια κοινωνία στήν ἀτέρμονη κοινωνία τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Σέ ὅλο τόν ἀγγελότροπο βίο τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου καί τῶν ἐνενήκοντα ὀκτῶ θεοφόρων Πατέρων ἂν ἀναζητήσουμε μιᾶ λέξη πού νά ἐκφράζει τήν σύνοψιν τῆς θαυμαστῆς ἐπιγείου ἀναστροφῆς τους, αὐτή εἶναι ἡ λέξη ἐνότητα. Ἕνας οἱ ἐνενήκοντα ἐννέα. Πολλὰ πρόσωπα, ἀλλά ἓνα φρόνημα. Πολλές καρδιές, ἀλλά ἓνας πόθος. Πολλοὶ Ἀσκητές, ἀλλά ἓνας δρόμος. Πολλές φωνές, ἀλλά ἓνας ὕμνος καί μία δοξολογία. Δέν ἦσαν ἄνθρωποι ὁμοιόμορφοι. Εἶχαν διαφορετικὰ καταβολὰς, διαφορετικὰ ἐμπειρίες, διαφορετικά χαρίσματα. Ἀλλὰ εἶχαν κάτι ἀσύγκριτα μεγαλύτερο: εἶχαν κοινὸ προσανατολισμὸ πρὸς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εἶχαν τόν Ἑκατοστό, τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό ἐπικεφαλῆς τῆς συνοδείας τους. Αὐτὸς ἦταν τό κέντρο τους καί ὅταν ὁ Χριστὸς γίνεται τό κοινὸ κέντρο τῆς ζωῆς, τότε οἱ διαφορὲς δέν γίνονται αἰτίες διαιρέσεως. Διότι τήν ἀληθινὴν ἐνότητα δέν τήν χαρακτηρίζει ἡ ὁμοιομορφία ἢ ἡ κυριαρχία τοῦ ἐνός ἢ τῶν λίγων στους ὑπολοίπους ἀλλά ἡ δυνατότητα διαφορετικοὶ ἄνθρωποι νά μποροῦν νά συμπορεύονται, νά προσεύχονται ὁ ἓνας γιὰ τόν ἄλλο, νά κάνουν ἔργον τήν ἀποστολικὴν προτροπὴν «ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε», νά μεταμορφώνουν τὰ πολλὰ «ἐγὼ» σέ ἓνα «ἐμεῖς».

Ἀναλογιστεῖτε, πόσο ἀναγκαῖο εἶναι τοῦτο τό μήνυμα τῶν Ὁσίων Πατέρων γιὰ τήν Ἐκκλησίαν! Διότι ἡ Ἐκκλησία δέν ζεῖ ἀπὸ τήν δύναμιν καὶ ἐπιβολὴν τῶν προσώπων, ὅποια θέσιν καί ἂν κατέχουν, ἀλλὰ ἀπὸ τήν ἀληθινὴν κοινωνία τῶν προσώπων ἐν Χριστῷ. Δέν εἶναι ἓνας χώρος ὅπου ὁ καθένας ἔρχεται νά ἀναζητήσῃ τό προσωπικὸ του συμφέρον, τήν προσωπικὴν του δικαίωσιν ἢ τήν προσωπικὴν του προβολήν. Εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μέσα στό ὁποῖο ὁ καθένας καλεῖται νά ἀνακαλύψῃ ὅτι ἡ σωτηρία δέν εἶναι ἀτομικὴ ὑπόθεσις ἢ προσωπικὸ ἐπίτευγμα καί, ὅτι αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται στή λειτουργία τῶν πολλῶν ὡς μελῶν τοῦ ἐνός σώματος. Γι' αὐτὸ καί ἡ διχόνοια, οἱ μάχες καὶ οἱ ἔριδες εἶναι τόσο ἐπώδυνες πληγές γιὰ

τήν ἐκκλησιαστική ζωή. Διότι ἐκεῖ ὅπου κυριαρχεῖ «ἐγώ», στραγγαλίζεται τὸ «ἐμεῖς». Ἐκεῖ ὅπου ὁ καθένας προσπαθεῖ νὰ ἐπιβληθεῖ, ἡ κοινωνία τραυματίζεται. Ἐκεῖ ὅπου ὁ ἕνας παύει νὰ βλέπει στό πρόσωπο τοῦ ἄλλου τόν ἀδελφό, ὁ περί τῆς ἀγάπης κηρυσσόμενος λόγος ἀποβαίνει κενός. Ἡ ἐνότητα, λοιπόν, δέν εἶναι μιά εὐγενική συμβουλή οὔτε μια ὑψηλή ἰδέα. Εἶναι ἀνάγκη πνευματική. Εἶναι προϋπόθεση γνήσιας, αὐθεντικῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Εἶναι καρπὸς ταπεινώσεως, συγχωρήσεως καὶ ἀγάπης. Εἶναι χάρισμα τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος.

Τοῦτο, λοιπόν, εἶναι καί τό μεγάλο μήνυμα πού οἱ Ὅσιοι Πατέρες ἀπευθύνουν σήμερα, κατὰ τόν ἐορτασμό τῆς μνήμης τους. Αὐτοὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τὰ ἐγκόσμια γιά νὰ κληρονομήσουν τὰ οὐράνια. Κατοίκησαν στίς ἐρημιές τῶν βουνῶν τῆς Κρήτης καί τίς ἀνέδειξαν τόπο κοινωνίας· μεταποίησαν τή μοναξιά σέ ἀδελφосὺνη καί φανέρωσαν τήν ἄσκησή τους ὡς μαρτυρία ἐνότητας. Μᾶς λένε λοιπόν: *Πολλοί, ἀλλά ἕνα. Πολλές καρδιές, ἀλλά ἕνας Χριστός. Διαφορετικές διακονίες καί πλοῦτος χαρισμάτων, ἀλλά ἕνα Σῶμα. Πολλά πρόσωπα ἀδελφῶν, ἀλλά μιά Ἐκκλησία.* Εἶναι ἡ παρακαταθήκη πού μᾶς παραδίδουν. Τό νὰ ἀκούσουμε τό μήνυμά τους ἀποτελεῖ τήν μεγαλύτερη τιμή πού μπορούμε νὰ τοὺς ἀποδώσουμε: ὄχι μόνον νὰ ἐπικαλούμαστε τήν χάρη τῆς πρεσβείας τους, ἀλλά νὰ μιμηθοῦμε τό φρόνημά τους· ὄχι μόνον νὰ ἐορτάζουμε τή μνήμη τους, ἀλλά νὰ γίνουμε καί ἐμεῖς φορεῖς τῆς ἐνότητος πού αὐτοὶ ἐβίωσαν.

Θεοφιλέστατοι,

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καί ἀδελφοί.

Τιμοῦμε σήμερα τόν Ὅσιο Ἰωάννη ἐδῶ, στήν περιοχή τῆς ἀσκήσεώς του, στήν ἱερά τούτη Μονή τοῦ Γουβερνέτου. Ἕνα αἰωνόβιο μοναστικό Καθίδρυμα, ἐδῶ ψηλά στό Ἀκρωτήρι τῶν Χανίων, ὅπου ἡ γῆ τῆς Κρήτης συναντᾷ τό πέλαγος καί ὁ οὐρανός φαίνεται νὰ κατέρχεται γιά νὰ ἐνωτισθεῖ τίς προσευχές καί τοὺς ὕμνους μας. Στεκόμαστε σέ τόπο ἁγιασμένο, ὁ ὁποῖος δέν ἐπισκέπτεται ἀπλῶς τήν ἱστορία, ἀλλά ἀπό τίς ἀπαρχές τῆς ἱστορικῆς παρουσίας του καί ἐντεῦθεν, ἀπό τόν 16^ο αἰῶνα μέχρι σήμερα, ἔγραψε καί γράφει ἱστορία. Ὡς Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή Μονή συνδέεται μέ τήν πορεία καί τήν παράδοση τῆς Μητροῦς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί βαστάζει τό βάρος τῆς παρακαταθήκης αἰώνων, παρακαταθήκης πού ὑπερβαίνει τὰ ὅρια καιρῶν καί χρόνων. Ἡ ἱστορία τῆς συνδέεται μέ τοὺς μεγάλους ἀγῶνες τοῦ κρητικοῦ λαοῦ, διότι καί αὐτή, ὅπως ὅλα τὰ μοναστήρια μας, ὑπῆρξε ὄχι μόνο τόπος ἀσκήσεως καί λατρείας, ἀλλά καί προπύργιο τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς παιδείας, καί τῆς διαφύλαξης τῆς αὐτοσυνειδησίας τοῦ Γένους μας. Γνώρισε ἡμέρες ἀκμῆς, ἀλλά καί λεηλασίες καί καταστροφές, οἱ ὁποῖες ὅμως δέν κατόρθωσαν νὰ καταστρέψουν τή μνήμη καί νὰ

φιμώσουν τήν πνευματική φωνή της. Ἐδῶ κρύβεται καί ἡ ἀληθινή δύναμή της· στό γεγονός ὅτι ἡ ἱστορία της δέν ἀποτελεῖ νεκρό μουσειακό κατάλοιπο, ἀλλά ζωντανή πραγματικότητα. Διαβαίνοντας τήν πύλη της δέν εἰσερχόμαστε ἀπλῶς σέ ἓνα ἀρχιτεκτονικό συγκρότημα· εἰσερχόμαστε σέ ἓνα κομμάτι τῆς κρητικῆς ἱστορίας. Πίσω ἀπό τά τείχη της μποροῦμε νά ἀναζητήσουμε τοὺς Μοναχοὺς πού ἔζησαν ἐδῶ πατώντας στη γῆ καί ἀτενίζοντας τόν οὐρανό, τοὺς ἀγωνιστές πού ζήτησαν καταφύγιο, τοὺς πιστοὺς ἀνθρώπους πού ἔφθασαν γιά νά βροῦν πνευματική ἀντίληψη καί νά ἀναθέσουν τὴν ἐλπίδα τους στὴν Κυρία τῶν Ἀγγέλων.

Ἀπὸ τὸν 16ον αἰῶνα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, πέρασαν ἐποχές καί χρόνοι, κατακτητές ἦλθαν καί ἔφυγαν, ἐπαναστάσεις ἀνάψαν καί ἔσβησαν, ἡ μιά γενεά διαδέχθηκε τὴν ἄλλη. Ἀλλά ἡ Μονὴ Γουβερνέτου παρέμεινε ἐδῶ, λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν μέσα στίς ἀλλαγές καί τίς καταιγίδες τῶν καιρῶν, ζωντανή παρουσία, δεσμός ἱερός καί καθαγιασμένος μεταξύ παρελθόντος καί παρόντος, μάρτυρας τῆς ἱστορίας καί φύλακας ἀκοίμητος μιᾶς παραδόσεως πού πέρασε μέσα ἀπὸ δοκιμασίες καί θυσίες. Ὑπῆρξε χῶρος ἀσκήσεως καί προσευχῆς, ἀλλά καί χῶρος ὅπου διαφυλάχθηκε ἡ μνήμη ὡς πολῦτιμος θησαυρός. Δέν ὑπῆρξε ἀπλῶς καταφύγιο, ἀλλά ἔγινε σύμβολο. Ὑπῆρξε τόπος ἡσυχίας, ἀλλά καί τόπος ὅπου συνηπῆρξε ἡ προσευχή καί ἡ θυσία, ἡ μοναχικὴ ἄσκηση καί ἡ συναντίληψη στίς περιπέτειες τοῦ λαοῦ. Ἡ τιμὴ, λοιπόν, πού ὀφείλουμε σήμερα στὸ Γουβερνέτο νά μὴν εἶναι μόνον ἡ ἀναφορὰ στὸ ἔνδοξο καὶ ἁγιασμένο παρελθόν του, ἀλλά ἡ συνειδητοποίηση τοῦ χρέους ἀπέναντι στὴν παρακαταθήκη πού παρέδωσαν οἱ προαπελθόντες, τὴν ὁποία καλεῖται νά διαφυλάξει ἡ σημερινὴ συγκροτημένη χαριτωμένη Μοναστικὴ Ἀδελφότητα, ἡ ὁποία φανερῶνει στὴν σύγχρονη ἐποχὴ μας, ἐποχὴ κρίσεως θεσμῶν καί ἀξιῶν, μία ζῶσα μαρτυρία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί τῆς Ὁρθοδόξου μοναχικῆς παραδόσεως.

Θεοφιλέστατοι,

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ ἀδελφοί.

Συνεορτάζουμε καί συμπανηγυρίζουμε τὴ μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου μέ τὴν νοερὰ παρουσία τοῦ Ἐπισκόπου τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος τίμησε τὴν ἐλαχιστότητά μου ἀναθέτοντάς μου τὴν ἐκπροσώπησή του κατὰ τὴν εὐσημο καὶ λαμπρὰ τούτη ἡμέρα τῆς πανηγύρεως. Ὑπήκοος στὴ σεπτὴ ἐντολή του, πρὸς μὲν τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς, τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου κ. Τίτο καί τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Εὐμενείας καί Καθηγούμενο τῆς ἱερᾶς Μονῆς κ. Εἰρηναῖο μεταφέρω τόν ἀδελφικὸ ἀσπασμό καί χαιρετισμό του, πρὸς δὲ τὴν μοναστικὴ Ἀδελφότητα καί τοὺς

εὐλαβεῖς προσκυνητές, ὅλους ἐσᾶς, πού ἤλθατε σήμερα ἐδῶ, ὄχι ἀπλῶς γιὰ νά συμμετάσχετε καί τιμήσετε μιὰ πανήγυρη, ἀλλά γιὰ νά προσκυνήσετε τό τίμιο Λεῖψανο καί ἐκζητήσετε τίς πρεσβεῖες τοῦ τιμωμένου Ἀγίου, τήν πατρική καί πατριαρχική εὐλογία καί εὐχή του.

Οἱ κομιζόμενες ἀπό τήν ἐλαχιστότητά μου εὐχές τοῦ Πατριάρχου μας δέν εἶναι συνήθεις τυπικές ἐόρτιες εὐχές. Ἔρχονται ἀπό τό Φανάριον, τήν ἔδρα τῆς Μητροῦς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καί ἐκφράζουν ὅλη τήν ἀγάπη, τή στοργή καί τήν προσευχητική μέριμνα τοῦ Παναγιωτάτου γιὰ τά Πατριαρχικά καί Σταυροπηγικά Καθιδρύματα. Διότι οἱ ἱερεῖς Μονές πού περικοσμοῦνται μέ τήν Πατριαρχική καί Σταυροπηγική ἀξία δέν κατέχουν ἀπλῶς ἓνα τιμητικό τίτλο ἢ ἓνα ἱστορικό προνόμιο, διασωζόμενο ἀπό τό παρελθόν, ἀλλά μιὰ ἰδιαίτερη πνευματική καί κανονική ἀναφορά πρὸς τόν Οἰκουμενικό Θρόνον, ἡ ὁποία φανερῶνει ὅτι αὐτές ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο μέρος τῆς παραδόσεως καί τῆς διακονίας του. Ἡ μέριμνα δέ τοῦ Παναγιωτάτου γιὰ αὐτές εἶναι, ὡς ἐκ τούτου, μέριμνα ὄχι μόνο διοικητική, ἀλλά πρῶτιστα πνευματική. Εἶναι ἔγνοια, φροντίδα καί μέριμνα ἡ ὁποία ἀποσκοπεῖ στή διατήρηση καί καλλιέργεια τοῦ γνησίου μοναχικοῦ φρονήματος, στήν ἐνίσχυση τῶν μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων, στήν προστασία τῆς πνευματικῆς παραδόσεως, στή διαφύλαξη τῶν καθαγιασμένων προνομίων τοῦ Θρόνου, τά ὁποῖα καί οἱ διάφοροι ἀνά τούς αἰῶνες δορυκτῆτορες σεβάστηκαν, ἰδιαίτερα, καί αὐτό πρέπει νά τονιστεῖ, στήν ἐνότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Ἡ Ἱερά αὐτή Μονή τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὡς Πατριαρχικό καί Σταυροπηγικό καθίδρυμα, ἀποτελεῖ ἓναν τέτοιον ζωντανό κρίκο ἀνάμεσα στό παρελθόν καί τό παρόν, ἀνάμεσα στήν ἱερά παράδοση καί στή σύγχρονη ἐκκλησιαστική ζωή.

Εἶθε, δι' εὐχῶν τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου μας καί διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου καί τῶν λοιπῶν 98 θεοφόρων Πατέρων, ὁ Κύριος νά χαρίζει στόν Θεοφιλέστατο ἅγιο Καθηγούμενο καί στήν ἐκλεκτή συνοδεία του υἡγία καί δύναμη, ὑπομονή καί διάκριση καί νά τοὺς συνοδεύει στήν πορεία τῆς μοναχικῆς ἀφιερώσεώς τους ὥστε «ἐν μιᾷ καρδίᾳ καί ἐνὶ φρονήματι», μέ ἀγάπη καί ὁμόνοια, νά φυλάσσουν τόν τόπο καί τήν παρακαταθήκη τῶν Ἀγίων πού τόν ἀγίασαν, καθὼς καί τῶν ἀπ' αἰώνων Πατέρων πού ἐνταῦθα πορεύτηκαν τόν δρόμο τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Γιὰ νά συνεχίζει ἡ ἱερά Μονή τήν καθαγιασμένη ζωή της καί νά παραμένει τόπος μετανοίας καί προσευχῆς, καταφύγιο καί λιμάνι ψυχῶν, σταθμός πνευματικῆς ἀναψυχῆς γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ὁδοιπόρο τῆς ἐν κόσμῳ ζωῆς.

Εἶθε, ἡ ἀγομένη πανήγυρις νά ἀνανεώσει στά ἐνδότερα τῆ συνείδηση ὅτι ἀνήκουμε στή μιὰ Ἀγία, Καθολική καί Αποστολική

Ἐκκλησία καί, ὡς ἐκ τούτου, ἀποτελοῦμε ἓνα σῶμα οἱ πολλοί, μία πνευματική οἰκογένεια. Ὅπως δέ ἡ Σταυροπηγιακή καί Πατριαρχική ἀξία συνδέει τήν ἱερά αὐτή Μονή μέ τόν Οἰκουμενικό Θρόνο, τοιουτοτρόπως ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλπίδα καί ἡ ἐν Χριστῷ κοινωνία νά συνδέουν ὅλους ἐμᾶς μεταξύ μας καί ὅλους μαζί μέ τήν Μητέρα Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Γιά νά δοξάζεται τό ὑπερύμνητον ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ χάρις, διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων, τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου καί τῶν λοιπῶν συνασκητῶν του Ὁσίων Πατέρων «εἶη μετά πάντων ἡμῶν».